

Gdańsk, dnia 18 czerwca 2020 r.

Sygn. akt D 17/20

POSTANOWIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku

w składzie

Przewodniczący : Grażyna Gliniewicz

Członkowie : Joanna Ratasiewicz

Joanna Friedrich - Sarad

z udziałem protokolanta: Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 18.06.2020 r. w Gdańsku, sprawy z zawiadomienia [REDAKTOWANE], na działania radcy prawnego [REDAKTOWANE], na skutek odwołania od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku o umorzeniu dochodzenia z dnia 24.02.2020 r., sygn. akt R-[REDAKTOWANE], na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 30 z późn. zm.)

postanawia

1/ utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku o umorzeniu dochodzenia,

2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczone.

Przewodniczący

/-/ Grażyna Gliniewicz

/-/ właściwe podpisy na oryginale

Członkowie

/-/ Joanna Friedrich – Sarad

/-/ Joanna Ratasiewicz

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2020r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku po przeprowadzeniu dochodzenia na skutek skargi Pana ██████████ na radcę prawnego ██████████ na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (j.t. Dz.U. 2020, poz.75) wskazanych w treści uzasadnienia – postanowił umorzyć dochodzenie w sprawie. Jak wynika z motywów uzasadnienia tegoż rozstrzygnięcia mając na uwadze fakt, że nie doszło do naruszenia zarówno ustawy o radcach prawnych jak i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, należało umorzyć dochodzenie, wobec stwierdzenia, iż nie popełniono przewinienia dyscyplinarnego.

Zgodnie z pouczeniem, pismem z dnia 23 marca 2020r. Skarżący złożył odwołanie zatytułowane zażaleniem, od ww. postanowienia o umorzeniu dochodzenia, które zaskarżył w całości i wniósł o uwzględnienie zażalenia, uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Rzecznikowi Dyscyplinarnemu. Ponownie, w dniu 24 kwietnia 2020r., wniósł pismo o identycznej treści jak ww. pismo wskazując, że wnosi je w imieniu własnym oraz jako prezes ██████████ „██████████” z siedzibą w ██████████

Pan ██████████ zarzucił postanowieniu Rzecznika, że zostało sporządzone nierzetelnie, lakonicznie, pobieżnie oraz z naruszeniem zasad logiki a także z pominięciem kluczowych okoliczności faktycznych i prawnych co sprawia, że jest stroniczne. Wskazał szereg zarzutów m.in.: że Rzecznik nie rozpoznał kwestii dostępności radcy prawnego do oryginalnych dokumentów fundacji, nie ustalił jakie problemy doprowadziły do odwołania pełnomocnictwa do odbioru korespondencji przez skarżącego, na jakiej podstawie radca prawny wypowiedziała pełnomocnictwa części klientów fundacji. Jego zdaniem także rzecznik nie uwzględnił uchybień po stronie radcy prawnego wynikających z umowy współpracy z dnia 27 lutego 2017r., oraz faktu, że według niego radca umyślnie pozbawiła się kontaktu z mocodawcą a jej działania nie były z nim konsultowane i przyjmuje pełnomocnictwo udzielone jej przez drugiego członka zarządu. Skarżący pyta zatem w miejsce Rzecznika kto odbierał i dysponował korespondencją fundacji? Wskazuje na sprawę ██████████, w której radca działał nieprofesjonalnie. Podobnie w kwestii dokumentów fundacji zarzucając Rzecznikowi, że bez zebrania materiału dowodowego uznaje za prawdziwe twierdzenia radcy prawnego. W podsumowaniu konstatuje, że Rzecznik oparł się na treści wyjaśnień osób bezpośrednio zainteresowanych umorzeniem niniejszego postępowania, w tym skonfliktowanego ze skarżącym ██████████, który nadal korzysta z usług radcy prawnego ██████████.

Odwołanie należy uznać za nieuzasadnione.

Postanowienie Zastępcy Rzecznika o umorzeniu dochodzenia zostało wydane po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających, które stanowiły w pełni podstawę orzeczenia.

Nie budzi wątpliwości stan sprawy opisany przez Zastępcę Rzecznika w zakresie odbioru korespondencji przez [REDAKTOWANE], wprowadzania do systemu komputerowego, dostępu do tego systemu Skarżącego. Okoliczności cofnięcia upoważnienia Skarżącemu przez radcę prawnego i upoważnienia do jej odbioru dwóch pracowników Fundacji było uprawnieniem radcy prawnego w ramach posiadanego pełnomocnictwa Fundacji do prowadzenia spraw sądowych z czym związana jest konieczność odbioru pism. Z uwagi na fakt, że pisma przychodziły na adres Fundacji [REDAKTOWANE], a radca prawny miał swoją siedzibę w [REDAKTOWANE] istniała konieczność upoważnienia osób – pracowników Fundacji do ich odbioru, a potem przeniesienie jej do systemu komputerowego, do którego dostęp miał Skarżący. Rzecznik słusznie takie działanie ocenił jako prawidłowe a co za tym idzie zarzuty zawarte w odwołaniu w tym zakresie są nieuzasadnione gdyż mocodawca – Skarżący nie został pozbawiony możliwości nadzorowania bieżącego spraw, które zlecił radcy prawnemu jako Fundacja czy też przez polecane osoby w ramach działania [REDAKTOWANE].

Sąd nie dopatrył się uchybień w ustaleniach Rzecznika dotyczących pełnomocnictw udzielanych radcy prawnemu [REDAKTOWANE]. Pełnomocnictwa były udzielane przez Fundację oraz osoby polecane przez Skarżącego. Pełnomocnictwa tych ostatnich radca prawny sukcesywnie wypowiadała lub były jej wypowiadane. Okoliczności wypowiedzenia zostały potwierdzone zeznaniami radcy prawnego i [REDAKTOWANE], z których wynika, że przyczyną tego był spór członków zarządu na tle braku komunikacji pomiędzy nim, ale także na linii Skarżący radca prawny. Powyższe Skarżący przyznaje w uzasadnieniu odwołania.

Prawdą jest, że radca prawny nie może pozbawiać swojego Mocodawcy wiedzy i wpływu na toczące się postępowania sądowe, ale także nie ma takiej prawnej możliwości. Pamiętać należy, że jeżeli korespondencja jest doręczana upoważnionemu pełnomocnikowi to on również ma uprawnienie do wskazania osoby, która będzie taką korespondencję odbierała, w tym przypadku były to pracownicy Fundacji, do których pełnomocnik miał zaufanie. W ramach tego była odbierana korespondencja dotycząca wszystkich spraw, w których pełnomocnikiem była [REDAKTOWANE]. Dokumenty, jak wspomniano wyżej, były wprowadzane przez te osoby do systemu, do którego miał wgląd zarządzający Fundacją.

Dowody dołączone do skargi jednoznacznie zaś wskazują, że w przypadku p. [REDAKTOWANE] pełnomocnictwo zostało wypowiedziane w sposób prawidłowy gdyż on takiego pełnomocnictwa udzielił. Pan [REDAKTOWANE] był jednym z polecanych przez skarżącego klientów a takim jak wskazuje świadek [REDAKTOWANE] radca prawny pomagała grzecznościowo i za to nie otrzymywała zapłaty.

W kwestii wynagrodzenia wypłacanego na rzecz [REDAKTOWANE] nie można dostrzec nieprawidłowości w postępowaniu Zastępcy Rzecznika gdyż zgodnie z zawartą umową z dnia 27 lutego 2017r. Fundacja miała wypłacać kwotę zastępstwa procesowego przyznaną przez sąd. Zgodnie z zeznaniami radcy prawnego, którym trudno odmówić wiarygodności wskazywała ona konto fundacji do wpłat, które było określone w pełnomocnictwie. Potwierdził to również drugi członek zarządu świadek [REDAKTOWANE], który nie stwierdził nieprawidłowości w postępowaniu radcy prawnego w tym zakresie uznając je za właściwe i prawidłowe. Skarżący zaś nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na okoliczność pobierania przez radcę prawnego środków od mocodawcy ani innych dotyczących otrzymywania regularnie wynagrodzenia jak twierdzi skarżący, od [REDAKTOWANE]. Uzasadnienie

Zastępcy Rzecznika w sprawie p. [REDACTED] i p. [REDACTED], w ocenie Sądu zostało sporządzone w sposób klarowny, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy.

Ustalenia Rzecznika w zakresie dotyczącym sprzecznych działań skarżącego i drugiego członka zarządu Fundacji wynikających z braku komunikacji pomiędzy nimi są słuszne. Dotyczyło to udzielenia i odwołania pełnomocnictwa dot. spraw p. [REDACTED] i p. [REDACTED]. Mamy do czynienia z sytuacją gdy Fundacja jest zarządzana przez dwóch członków zarządu mających prawo do jednoosobowego działania w jej imieniu co obejmuje również udzielanie i wypowiadanie pełnomocnictw zatrudnianych radców prawnych. Mając na uwadze ustalenia dokonane przez Zastępcę Rzecznika na podstawie zeznań radcy prawnego i świadka [REDACTED] świadka [REDACTED] a także pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie należy uznać rozstrzygnięcie za uzasadnione. Sam Skarżący przyznaje, że zeznania świadków w niniejszej sprawie w przeważającej mierze korelują ze sobą i do takiego samego wniosku doszedł Sąd rozpoznający sprawę i oceniający oparte na ich podstawie orzeczenie Zastępcy Rzecznika, które uznał za słuszne. Sąd miał na uwadze również konflikt pomiędzy członkami zarządu, którego istnienie potwierdził zarówno świadek [REDACTED] jak i Skarżący, który niewątpliwie utrudniał działania radcy prawnego i mógł wpływać na podejmowane przez nią czynności. Jednakże Zastępca Rzecznika słusznie zdaniem Sądu nie dopatrywał się postępowania naganego podczas wykonywania obowiązków przez radcę prawnego.

W ocenie sądu Skarżący nie wykazał tym samym naruszenia jakiegokolwiek normy i zasad etyki zawodowej przez radcę prawnego [REDACTED] a tylko zaistnienie okoliczności potwierdzających ich naruszenie mogło stanowić podstawę do skierowania wniosku o ukaranie.

W tej sytuacji, mając na względzie przedstawione rozważania i ustalenia Sąd, orzekł jak w punkcie I postanowienia i utrzymał w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP z dnia 24 lutego 2020r. o umorzeniu dochodzenia.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z treścią art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych (j.t. Dz.U.2020.75).

Na powyższe postanowienie nie przysługuje środek odwoławczy.

Przewodniczący

Członkowie

/-/ Grażyna Gliniewicz

/-/ Joanna Friedrich – Sarad

/-/ Joanna Ratasiewicz

/-/ właściwe podpisy na oryginale